

Έπαιξαν με τις ζωές μας με «καραντίνα», τώρα θα παίξουν και χωρίς

του Αλέξη Λιοσάτου

Ενώ η πανδημία συνεχίζεται, έχει ανοίξει ήδη η συζήτηση από αφεντικά και κυβερνήσεις των δυτικών χωρών για την «επόμενη μέρα», ήτοι για την «επανεκκίνηση της οικονομίας» και τη «σταδιακή άρση της καραντίνας».

Ενώ η πανδημία συνεχίζεται, έχει ανοίξει ήδη η συζήτηση από αφεντικά και κυβερνήσεις των δυτικών χωρών για την «επόμενη μέρα», ήτοι για την «επανεκκίνηση της οικονομίας» και τη «σταδιακή άρση της καραντίνας».

Οι κυβερνήσεις της Δύσης έδωσαν κατά πλειοψηφία έμφαση στα μέτρα καραντίνας και όχι στον μαζικό και συστηματικό έλεγχο των ανθρώπων μέσω των διαγνωστικών τεστ, για την έγκαιρη διάγνωση και απομόνωση των κρουσμάτων μόλυνσης από τον CoVid-19, ώστε να πέσει η έμφαση στην καραντίνα των ασθενών και όχι όλου του πληθυσμού. Ακόμα κι αυτά τα μέτρα τα πήραν με αρκετή καθυστέρηση, αφού είδαν τον ρυθμό εξάπλωσης της νόσου και ζύγισαν πολιτικά κόστη και οφέλη, σε άλλες χώρες νωρίτερα, σε άλλες αργότερα.

Είναι γνωστό ότι χώρες με εκτεταμένους διαγνωστικούς ελέγχους και χρήση τεστ είχαν πολύ καλύτερα αποτελέσματα ακόμα και χωρίς αυστηρά μέτρα περιορισμού της κυκλοφορίας.

Είναι γνωστό επίσης ότι ο ΠΟΥ εστίασε στα τεστ, ως βασικό τρόπο ελέγχου της νόσου και εξήγησε ότι κακώς οι «δυτικές» χώρες (που πλήττονται και περισσότερο) έχουν εστιάσει στην καραντίνα, εξάλλου η ιατρική κι επιστημονική κοινότητα διεθνώς έχει εξηγήσει ξανά και ξανά ότι η καραντίνα δεν είναι λύση,

καθώς με την άρση της καραντίνας και χωρίς να παρθούν ουσιαστικά μέτρα υπάρχει σαφώς ο κίνδυνος να υπάρξει εκ νέου έξαρση της πανδημίας και μέχρι να βρεθεί αποτελεσματικό εμβόλιο ή φάρμακο πρέπει να μάθουμε να ζούμε υπό τον κίνδυνο μετάδοσης του νέου κορωνοϊού.

Στις χώρες της Ανατολής εξάλλου είδαμε ήδη ότι η πανδημία επανεμφάνισε ήδη φάσεις νέας έξαρσης (Κίνα, Σιγκαπούρη πχ).

Τα μέτρα γενικευμένης καραντίνας σύμφωνα με τα ίδια τα αστικά επιτελεία πάρθηκαν εν γνώση του γεγονότος ότι υπάρχει σαφής ανεπάρκεια του δημόσιου συστήματος υγείας να αντιμετωπίσει χιλιάδες ασθενείς, ιδιαίτερα όσους ασθενείς θα χρειάζονταν περίθαλψη σε ΜΕΘ και αναπνευστήρες, ότι τα μέτρα θα ήταν προσωρινά και ότι στόχο είχαν να ελέγξουν τη μετάδοση της νόσου σε πρώτη φάση, ώστε να μην «καταρρεύσουν» τα νοσοκομεία. Εν τω μεταξύ θα έπρεπε να ενισχύσουν δραστικά το επίπεδο παροχής υγείας, τις δαπάνες που απαιτούνται γι αυτό, διαφορετικά και όσα οφέλη αποκόμισαν από την καραντίνα θα εξανεμίζονταν γρήγορα.

Επιπλέον ξέρουμε ότι η καραντίνα ...δεν ήταν καραντίνα.

Από τη μια πλευρά έκλεισαν σε μεγάλο βαθμό μέρη που μπορεί να συνωστίζεται κόσμος (καφετέριες και εστιατόρια, σινεμά και θέατρα, εκκλησίες –με τα προβλήματα που αυτό εφαρμόζεται, όπως στην Ελλάδα-, μαγαζιά που πουλάνε ρούχα, παιχνίδια και άλλα είδη που δεν θεωρούνται πρώτης ανάγκης, κομμωτήρια και αισθητικά κέντρα κλπ), ενώ σε περιπτώσεις που αφορούσαν την αλυσίδα παραγωγής και διανομής ειδών πρώτης ανάγκης (διατροφή, φάρμακα και ιατρικό υλικό κλπ) εξαγγέλθηκαν μέτρα αυξημένης προστασίας για εργαζόμενους και πελάτες, στα νοσοκομεία, τα φαρμακεία και τα ιδιωτικά ιατρεία και κλινικές δόθηκαν συγκεκριμένες οδηγίες και πάρθηκαν μέτρα αυξημένης προστασίας για ασθενείς και προσωπικό κοκ. Αυτά τα μέτρα καλώς πάρθηκαν σε πρώτη φάση ανεξαρτήτως των υπόλοιπων πολιτικών της κάθε κυβέρνησης.

Από την άλλη πλευρά διεθνώς μεγάλα εργοστάσια κι επιχειρήσεις που δεν θεωρούνται ζωτικής ανάγκης εν μέσω πανδημίας συνέχισαν να λειτουργούν κανονικά εν μέσω πανδημίας. Αυτό έγινε στην Βόρεια Ιταλία, αυτό έγινε και στη Γερμανία και στις υπόλοιπες χώρες της Δύσης. Έτσι το βασικό πεδίο μετάδοσης της νόσου έγιναν οι εργασιακοί χώροι κι έτσι εξηγείται σε μεγάλο βαθμό η μεγάλη έκταση που έλαβε η πανδημία στις χώρες αυτές. Η Ελλάδα έχει μικρότερη βιομηχανία και μικρότερες επιχειρήσεις πχ από τη Γερμανία, ωστόσο το ίδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε κι εδώ, πχ στη Μονάδα 5 της ΔΕΗ της Πτολεμαΐδας, όπου δουλεύουν 2000 άτομα συνωστισμένα και έκλεισε μόνο όταν εξακριβώθηκαν τα πρώτα κρούσματα, οπότε είναι σίγουρο ότι μόλυναν πολύ περισσότερους από αυτούς που είχαν διαγνωστεί. Από εργαζόμενους σε πάρα πολλές επιχειρήσεις υπήρξαν επίσημες ή ανεπίσημες καταγγελίες για τα ανεπαρκή μέτρα προστασίας των ίδιων και των συναδέλφων τους, ακόμα και σε επιχειρήσεις-εργασιακούς χώρους που η λειτουργία τους θεωρείται σημαντική εν μέσω καραντίνας. Επίσης δεν πάρθηκαν επαρκή μέτρα στα ΜΜΜ, με τα δρομολόγια να γίνονται ...αραιότερα αντί να γίνουν συχνότερα, χωρίς να τοποθετητούν αντισηπτικά σε κάθε στάση και σταθμό αλλά κι εντός των ΜΜΜ. Συνέχισαν οι ...κρουαζιέρες για να βγάζουν λεφτά οι εφοπλιστές, κάτι που όπως διαπιστώσαμε και στην Ελλάδα από τα διαγγέλματα Τσιόδρα συνέβαλε στον αριθμό των κρουσμάτων. Σε μέρη όπως τα σουπερ μάρκετ και οι τράπεζες είδαμε ξανά και ξανά να συνωστίζονται άνθρωποι χωρίς τα αναγκαία μέσα προστασίας που έπρεπε να παρθούν από τις ίδιες τις επιχειρήσεις. Η δε «καραντίνα» σε περιπτώσεις όπως τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ή οι φυλακές θυμίζουν περισσότερο τακτική εξόντωσης σε θαλάμους αερίων παρά μέτρα προστασίας του έγκλειστου πληθυσμού.

Ενώ πάρθηκαν πολύ λιγότερα από τα αναγκαία μέτρα περιορισμού της παραγωγής, για να μη θιγούν τα κέρδη –τουλάχιστον συγκεκριμένων μερίδων- του κεφαλαίου, σε αρκετές χώρες επιβλήθηκε απαγόρευση κυκλοφορίας και μέτρα επιτήρησης της κυκλοφορίας των πολιτών. Στην Ελλάδα επιβλήθηκε ο περιορισμός της κυκλοφορίας για όλο τον πληθυσμό με άδεια μόνο για

συγκεκριμένους λόγους -και σε πολύ περιορισμένη ακτίνα για περιοχές όπως η Αθήνα-, δόθηκε δυνατότητα περιπάτου μόνο με SMS, μπήκαν πρόστιμα σε κόσμο που είχε ξεχάσει πχ να στείλει μήνυμα ή να πάρει μαζί του την φόρμα μετακίνησης, μπήκαν πρόστιμα ακόμα και σε αστέγους. Πρακτικά απαγορεύτηκαν όλες οι κοινωνικές επαφές με εξαίρεση τις στενά οικογενειακές, απαγορεύτηκε κάθε συνδικαλιστική και κινηματική δράση, ακόμα κι αν τηρούσαν οι απαραίτητες προϋποθέσεις διατήρησης απόστασης μεταξύ των συμμετεχόντων. Δημιουργήθηκαν σοβαρά εμπόδια σε ανθρώπους που εργάζονται «μαύρα» κι άρα δεν μπορούσαν να μετακινηθούν νόμιμα. Τα μέτρα αυτά εξυπηρετούσαν βασικά επικοινωνιακούς λόγους, δηλαδή την εμπέδωση της αστυνομοκρατίας και ενίσχυαν ένα πρωθυπουργικό προφίλ αποφασιστικότητας και πυγμής, αλλά και τη συγκάλυψη των κυβερνητικών ευθυνών και τη μετάθεση των ευθυνών στο άτομο αντί του κράτους. Άλλωστε η συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου είχε περιορίσει δραματικά τις μετακινήσεις του στις απολύτως απαραίτητες, είχε πειθαρχήσει σε εντυπωσιακό βαθμό στις συστάσεις κοινωνικής αποστασιοποίησης –παρά τα στημένα ρεπορτάζ που πάσχιζαν να αποδείξουν το αντίθετο. Η αυτοπειθάρχηση κι ο αυτοπεριορισμός σίγουρα συνέβαλαν στον περιορισμένο σχετικά αριθμό κρουσμάτων και θυμάτων στην Ελλάδα, αν και δεν λείπουν οι επιστήμονες που ισχυρίζονται ότι ο πραγματικός αριθμός κρουσμάτων στην Ελλάδα μπορεί να ανέρχεται σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Το οικονομικό είναι ένα ακόμα πεδίο που σχετίζεται με μια «καραντίνα α λα καρτ». Στην Ελλάδα πχ οι εργαζόμενοι του Δημοσίου συνέχισαν να πληρώνονται κανονικά –ευτυχώς- αλλά στον ιδιωτικό τομέα έγινε σφαγή. Απολύσεις, παύση πληρωμών ή περικοπές. Τα 800 ευρώ δεν τα δικαιούνται όλοι οι εργαζόμενοι (πχ οι «μαύροι εργαζόμενοι» ή οι εργαζόμενοι που συνέχισαν να εργάζονται αλλά όντας πιο κακοπληρωμένοι ή με λιγότερα μεροκάματα κι εν πάση περιπτώσει 800 ευρώ για Μάρτιο-Απρίλιο είναι πολύ μικρό ποσό ακόμα και για όσους τα πήραν. Οι περισσότερες μικρές επιχειρήσεις έπαυσαν τη λειτουργία τους και βολεύτηκαν με ένα 800άρι που θα το πάρουν για ένα δίμηνο,

οι νέοι επιστήμονες περιορίστηκαν στο 600άρι για το δίμηνο, και βλέπουμε. Στις 2 τελευταίες περιπτώσεις ανθρώπων που ζούν από τις δουλειές τους, όπως είναι οι ελεύθεροι επαγγελματίες, με τα τεράστια έξοδα συντήρησης του χώρου δουλειάς/μαγαζιού τους να συσσωρεύονται το κρατικό «βοήθημα» αποτελεί ασπιρίνη στον καρκίνο. Από το 1.1 εκ. ανέργων ΘΑ πάρουν κάποιο μικρό βοήθημα 400 ευρώ μόνο 150.000.

Στην Ελλάδα έχουμε πάνω από 120 νεκρούς (και μερικούς ακόμα, άγνωστο πόσους, επειδή ενθαρρύνθηκαν να ...μείνουν σπίτι...) και η κυβέρνηση έχει καταφέρει να ...πανηγυρίζει και μάλιστα απολαμβάνοντας ευρεία κοινωνική συναίνεση επειδή οι αριθμοί σε αρκετές πιο ισχυρές οικονομίες της Δύσης είναι πολύ χειρότεροι. Βεβαίως όπως έχουμε ήδη δει οι περισσότερες χώρες σε Βαλκάνια κι Ανατολική Ευρώπη, Ασία, Λ.Αμερική, Αφρική, τα πάνε εξίσου ή καλύτερα από την Ελλάδα σε αυτόν τον τομέα, δυστυχώς για το Μητσοτακείο ο κόσμος δεν περιορίζεται μόνο στις «δυτικές» χώρες. Επιπλέον έχει παρθεί μια μεγάλη ποικιλία μέτρων σε διάφορες χώρες που σαφώς καταρρίπτουν το κυβερνητικό success story ότι η επιτυχία της Ελλάδας οφείλεται στην έγκαιρη καραντίνα-τελεία. Τέλος οι αριθμοί δεν λένε από μόνοι τους την αλήθεια για το σωστό ή το λάθος της κυβερνητικής πολιτικής. Η Ελλάδα παραμένει αδύναμος κρίκος σε ό,τι αφορά την κατάσταση και τα ουσιαστικά μέτρα ενίσχυσης του ΕΣΥ, δικαιούμαστε να ισχυριστούμε ότι η ανυπαρξία μιας πολιτικής μαζικών τεστ κι οι ελλειπείς υποδομές ευθύνονται για τους πάνω από 120 νεκρούς (που πρέπει να θεωρούμε ότι είναι πολλοί και ταξικά είναι δικοί μας όλοι ή σχεδόν όλοι), όταν άλλες χώρες έχουν πολύ καλύτερα αποτελέσματα-λιγότερους νεκρούς κι επιπλέον ανά πάσα στιγμή η χώρα κινδυνεύει από τα επόμενα κύματα έξαρσης της πανδημίας που είναι άγνωστο πώς και πότε θα εκδηλωθούν.

Τώρα πλέον, με μπροστάρη τις ΗΠΑ, έχει ανοίξει η συζήτηση για την «επανεκκίνηση» της οικονομίας, έχοντας παρθεί ελάχιστα/ανεπαρκή μέτρα ενίσχυσης των συστημάτων δημόσιας υγείας και χωρίς να έχει εξασφαλιστεί η δυνατότητα

πραγματοποίησης τεστ μαζικά στον πληθυσμό για την απομόνωση των κρουσμάτων, ενώ σε αρκετές χώρες (και πάλι με θλιβερό μπροστάρη τις ΗΠΑ) ο αριθμός των νεκρών παραμένει τρομακτικός.

Στην Ελλάδα τρέχουν ήδη τα σάλια των ρεπορτάζ για το πώς θα προσελκύσει η χώρα τουρίστες. Ρεπορτάζ εμφανίστηκαν τις τελευταίες μέρες που κάνανε κριτική πχ στη Γερμανία που καλεί τους πολίτες της να μην πάνε διακοπές, ενώ πανηγυρίζανε γιατί ήδη πολλοί Γερμανοί έχουν κλείσει ήδη δωμάτια στη χώρα μας (!).

Οι εργαζόμενοι θεωρητικά θα μπορούσαν να αντέξουν ακόμα και πολύ περισσότερο τα περιοριστικά μέτρα, εφόσον είχαν λυμένο το βιοποριστικό τους πρόβλημα (ή καταθέσεις αρκετών χιλιάδων ευρώ) ή αν είχαν πολύ μεγαλύτερη στήριξη από την –όποια- κυβέρνηση, ίσως θα μπορούσαν να αντέξουν γενικευμένες απαγορεύσεις και lockdown για ένα δμηνο αλλά και πάλι ήταν αναμενόμενο ότι κάποια στιγμή θα κληθούν –και θα θέλουν και οι ίδιοι- να εργαστούν. (Αν και η νόσος δεν αναμένεται να εξαφανιστεί σύντομα, ακόμα κι αν το καλοκαίρι κάπως περιοριστεί-ούτε η δμηνη καραντίνα θα αρκούσε). Δυστυχώς οι περισσότεροι εργαζόμενοι δεν έχουν καν τέτοιες πολυτέλειες, πολύ περισσότερο σε χώρες όπως η δική μας δυσκολεύονται ακόμα και να αντέξουν έναν και δυο μήνες χωρίς πληρωμή και δουλειά, η κρατική ενίσχυση είναι ανεπαρκής. Δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενες μητέρες -ή πατέρες- αντιμετώπισαν προβλήματα με το κλείσιμο των σχολείων (που θα παραταθεί –και καλώς), αλλά δεν εξαγγέλθηκε κανένα γονικό επίδομα, καμία εγγύηση, κανένα κίνητρο για να διευκολυνθούν οι γονείς να σταματήσουν τη δουλειά τους χωρίς να τους απασχολεί η επιβίωση και η επόμενη μέρα. Υπό αυτούς τους όρους ακόμα και πολλοί εργαζόμενοι θα προτιμήσουν σύντομα να επιστρέψουν στην «κανονικότητα» και να δουλεύουν επικινδύνως, παρά να αγωνιούν για το αν και πότε θα πάρουν τα ψίχουλα της επόμενης εξαγγελίας.

Ήταν αναμενόμενο ότι δεν μπορεί να παγώσει η καπιταλιστική οικονομία επ' άπειρον. Άλλωστε οι περισσότερες χώρες εξήγγειλαν τα περιοριστικά μέτρα με ορίζοντα διμήνου, οπότε

έφτασε η στιγμή σήμερα να ανοίγουν τη συζήτηση για την «επόμενη μέρα». Γαλλία, Γερμανία, Αγγλία, Ισπανία, Ιταλία επίσης συζητάνε για την άρση των περιοριστικών μέτρων εντός Μαΐου χωρίς να έχουν αντιμετωπίσει το «τέρας».

Η συζήτηση μέσα στην Αριστερά δεν πρέπει να εστιάσει στο αν θα πρέπει να παραταθεί ο γενικευμένος περιορισμός της κυκλοφορίας και το lockdown σήμερα, αλλά στο με τι όρους θα γίνει η άρση τους. Αλλά σίγουρα είμαστε απέναντι στη συγκεκριμένη άρση που ετοιμάζουν. Η επανεκκίνηση θα έπρεπε να γίνεται με ρυθμό που αντιστοιχεί με τον ρυθμό ενίσχυσης των μέτρων προστασίας του πληθυσμού, που όμως όπως είπαμε από τη «Δύση» δεν πάρθηκαν. Συνεπώς η όποια επανεκκίνηση με αστικούς όρους είναι λογικό να υποθέσουμε ότι απλά θα ρισκάρει μια νέα έξαρση της πανδημίας ή με μια κατάρρευση των εθνικών συστημάτων υγείας σε δεύτερη φάση. Εν τω μεταξύ θα έχουμε δεκάδες χιλιάδες χαμένες θέσεις εργασίας σε όλες τις χτυπημένες από την πανδημία χώρες, πιθανές μειώσεις μισθών σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα «λόγω της κατάστασης», μεγάλο χτύπημα όσων εργαζομένων περίμεναν να βγάλουν μεροκάματο από τον τουρισμό σε χώρες όπως η Ελλάδα, όσων εργαζομένων εργάζονται σε κέντρα διασκέδασης κι εστίασης, δεκάδες χιλιάδες ελεύθεροι επαγγελματίες και μικρές επιχειρήσεις που θα αργήσουν να επανέλθουν στα προ κορωνοϊού επίπεδα (και πολλές-οὐς από αυτές-οὐς έχουν βάλει ήδη πλήρη για λουκέτο), μεγάλα χρέη που θα περιμένουν να ξοφληθούν. Και καθώς προδιαγράφεται διεθνώς ύφεση αναμένονται νέες περικοπές κοινωνικών κι εργατικών κατακτήσεων, που θα κάνουν ακόμα δραματικότερο το τοπίο για τους από κάτω. Παράταση του lockdown και των απαγορεύσεων θα κάνει ακόμα πιο δυσοίωνες αυτές τις προοπτικές. Σε κάθε περίπτωση το επόμενο κύμα έξαρσης της πανδημίας θα μας βρει φτωχότερους ή χωρίς δουλειά, πιο ανασφαλείς, πιο δυστυχισμένους και τα κράτη, όπως διαφαίνεται, και πάλι «ανέτοιμα» (έστω κι αν αποδειχθούν κάπως λιγότερο ανέτοιμα), χωρίς πλέον να έχουν και το επιχείρημα του αιφνιδιασμού και του ότι «δεν ξέρανε». Τώρα ξέρουνε.

Οι καπιταλιστές πήραν μέτρα με γνώμονα το συμφέρον τους (με

μια ποικιλία συνδυασμών μέτρων που έχει να κάνει με το πώς εκτίμησε σε κάθε χώρα η άρχουσα τάξη ότι την εξυπηρετεί) και επέβαλαν μια τέτοιου τύπου καραντίνα χωρίς ουσιαστικά μέτρα υπεράσπισης της δημόσιας υγείας και σήμερα ξαναπαίρνουν μέτρα άρσης της καραντίνας, και πάλι με παρόμοιες προτεραιότητες. Δεν τους νοιάζει αν θα πεθάνουν και μερικοί παραπάνω, τους νοιάζει πώς θα μας ξεζουμίσουν παραπάνω. Κοινός παρονομαστής και στις δυο φάσεις αντιμετώπισης της πανδημίας είναι ότι βάζουν τα κέρδη τους πάνω από τη υγεία και τις ζωές μας.

Καλά είναι τα όποια συγκυριακά ή επικοινωνιακά μέτρα για τις κυβερνήσεις και τους καπιταλιστές, αλλά πάνω απ' όλα μπαίνει η λειτουργία του συστήματος, δηλαδή η συσσώρευση πάση θυσία, κι ως πεθαίνει ο απλός κόσμος κατά χιλιάδες, είτε με «καραντίνα» είτε χωρίς. Και γι' αυτό πρέπει πάντα να μας βρίσκουν απέναντι.

Η Αριστερά θα πρέπει να καταδείξει την υποκρισία και την ταξικότητα των κυβερνητικών πολιτικών σπάζοντας τις προσπάθειες εθνικής συναίνεσης και να διεκδικήσει μέτρα δραστικής ενίσχυσης του ΕΣΥ, μεγαλύτερης προστασίας και οικονομικής στήριξης των εργαζόμενων και των αδύναμων κοινωνικά στρωμάτων, διεκδίκηση προσανατολισμού των μεθόδων αντιμετώπισης της πανδημίας στην έγκαιρη κι εξατομικευμένη διάγνωση κι απομόνωση των ασθενών –χωρίς οικονομικές συνέπειες στη δουλειά τους- αντί για τη γενικευμένη αστυνομοκρατία, ενίσχυση των εργαζομένων στον τομέα της υγείας με τα απαραίτητα μέσα (μάσκες, γάντια, αντισηπτικά, στολές κλπ), τήρηση μέτρων προστασίας σε κάθε μαζικό χώρο δουλειάς, αντισηπτικά, γάντια και μάσκες και τήρηση των κανόνων κοινωνικής αποστασιοποίησης σε κάθε χώρο που συναθροίζονται πολλοί άνθρωποι, όπως στο λιανικό εμπόριο και στις δημόσιες υπηρεσίες. Και η διεκδίκηση αυτή πρέπει να γίνει έμπρακτα, με εξωστρεφείς πρωτοβουλίες και όχι μόνο με ηλεκτρονικά κείμενα.

Και στην πρώτη φάση και στη δεύτερη, και στις επόμενες «πρώτες» και «δεύτερες» φάσεις, η λύση βρίσκεται στη σκληρή και μαζική από τα κάτω αντιπαράθεση για να ανατρέψουμε τις

πολιτικές και το σύστημα που διέλυσαν τα συστήματα υγείας εδώ και δεκαετίες και που ούτε σήμερα δεν αλλάζουν τροπάρι, που συνεχίζουν να μην παίρνουν τα μέτρα προστασίας και στήριξης του εργαζόμενου πληθυσμού στον καιρό της πανδημίας, που θα μας καλέσουν να ξαναπληρώσουμε τα σπασμένα και θα ξαναεπιχειρήσουν να κάνουν την κρίση ευκαιρία –για τους ίδιους-.